

Arrest

nr. 253 604 van 28 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse en Costa Ricaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse en Costa Ricaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 september 2019.

1.2. Op 1 september 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 17 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse en de Costa Ricaanse nationaliteit en werd op 25 juni 1983 geboren in San Jose, Costa Rica. De laatste 32 jaar voor uw vertrek uit het land woonde u bij uw grootmoeder, S. M. B. d. C. (CGVS X, DVZ X) in haar woning in de gemeente Soyapango in San Salvador, El Salvador. U woonde daar met uw moeder J. X. C. B. (CGVS X, DVZ X) en uw broers J. D. C. C. (CGVS X, DVZ X) en J. E. C. C. (CGVS X, DVZ X) die allemaal in België verblijven. Uw tante T. M. C. B. (CGVS X, DVZ X) en haar partner J. A. A. M. (CGVS X, DVZ X) en hun drie minderjarige kinderen woonden voor hun vertrek ook bij jullie in dezelfde woning. De oudste zoon van uw tante, E. M. V. C. (CGVS X, DVZ X) verblijft ook met jullie in België.

Uw broer J. E. en uw tante T. M. en haar gezin verlieten El Salvador in mei 2019.

Op 14 juli 2019 raakte u betrokken bij de problemen die uw moeder had met de bendeleden in uw land. Ze maakte u wakker vroeg in de ochtend opdat u haar met de motor naar het politiekantoor kon brengen zodat ze een cliënt kon spreken. De bende MS had haar opgedragen deze persoon vrij te krijgen. Aangezien ze die dag niet veel tijd had gekregen met haar cliënt moest u haar de volgende ochtend om 8u naar het vrederecht in Mejicanos brengen. Na ongeveer 30 minuten kwam uw moeder terug naar buiten, de zaak was uitgesteld naar de namiddag. Rond 15u begon de zaak weer en na ongeveer anderhalf uur kwam uw moeder terug naar buiten. De zaak was doorverwezen naar de jeugdrechtbank dus jullie zouden de volgende ochtend naar daar moeten gaan.

Op 16 juli 2019 vergezelde u uw moeder naar de jeugdrechtbank waar de verdachte werd vrijgesproken. Die dag besloot ze ook aan de rest van de familie over haar problemen te vertellen. Uw moeder sprak met u en J. D. en jullie besloten dat jullie het land zouden verlaten.

Naast de problemen die uw moeder had haalt u aan dat u zelf problemen had door het werk dat u deed als vrachtwagenchauffeur. In de 12 tot 13 jaar dat u werkzaam was als chauffeur werd u in totaal vier keer overvallen. De laatste keer was in 2018 toen u werd bestolen terwijl men u onder schot hield. Nadat de dieven klaar waren met alle koopwaar uit de laadbak te stelen sloten ze u op in de vrachtwagen, waar u later door de politie werd aangetroffen. De politie voerde een onderzoek naar deze feiten, maar de daders werden nooit gevat. Na deze overval bleef u nog verder werken tot juni 2019.

Op 9 september 2019 nam u het vliegtuig van El Salvador naar Spanje en op 10 september 2019 van Spanje naar Nederland waar u de trein nam naar België. Op 17 september 2019 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort en uw nationale identiteitskaart. Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u gedood te worden omdat u kon ontsnappen van de bendes en daarna terugkeerde.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term ‘het land waarvan hij de nationaliteit bezit’ elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij

de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

Zo blijkt dat u naast de nationaliteit van El Salvador ook over de nationaliteit van Costa Rica beschikt (CGVS 1923108, p. 5). U beweert wel dat u er geen documenten meer van hebt (CGVS 1923108, p. 5) en dat u niet meer over deze nationaliteit beschikt (verklaring DVZ 1923114, punt 6), maar uit de informatie die toegevoegd is aan uw administratief dossier blijkt dat zowel El Salvador als Costa Rica de dubbele nationaliteit toelaten en dat er in Costa Rica geen bepalingen zijn die het verlies van het burgerschap dicteren. Er moet dus besloten worden dat u – nog steeds- de dubbele Salvadoraanse – Costa Ricaanse nationaliteit hebt.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat u beide landen, dus zowel El Salvador als Costa Rica, een vrees voor vervolging hebt of een reëel risico op ernstige schade loopt. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van El Salvador, noch dat u in geval van een terugkeer naar Costa Rica een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Daarnaast blijkt dat u zich in hoofdzaak beroept op de elementen die uw moeder aanhaalde bij haar verzoek om internationale bescherming. Uw moeders verzoek om internationale bescherming werd afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar vluchtmotieven. Bijgevolg kan voor u dezelfde redenering worden gevolgd:

"U verklaart dat de problemen die u had met de bendeleden in uw land verband hielden met de problemen die uw zus en haar partner hadden gehad voor hun vertrek. Er werd u immers gevraagd waar uw zus en haar partner zich bevonden (CGVS 1923114, p. 8). In het kader van hun aanvraag tot internationale bescherming werd echter overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardig karakter van hun vluchtmotieven. Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen die uit deze problemen zouden voortvloeien (informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtmotieven wordt verder bevestigd door de verklaringen die u hierover aflegt tijdens uw persoonlijk onderhoud. Deze worden immers geplaagd door talrijke inconsistenties en incoherenties.

Zo zijn de verklaringen over de chronologie van de gebeurtenissen niet consistent. Het begin van uw problemen situeert u op 12 juni 2019 wanneer u als advocate bij u thuis een afspraak heeft met een cliënt. Om te beginnen komen uw verklaringen hieromtrent niet overeen met degene die uw schoonbroer hierover aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Volgens hem hebt u hen namelijk verteld dat u in april 2019 al benaderd werd door een bendelid dat kwam vragen naar uw zus en haar partner en volgens hem zou dit de enige keer geweest zijn. U wordt hiermee geconfronteerd en zegt dat het niet klopt, u zou inderdaad slechts éénmalig gecontacteerd zijn in verband met de verblijfplaats van uw zus, maar dat was op 12 juni 2019 (CGVS 1916941, p.11; CGVS 1923114, p.13). Uw antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Het is echter niet geloofwaardig dat mocht dit incident zich effectief hebben voorgedaan jullie hier als familie geen éénduidige verklaringen over kunnen afleggen. Ook mag men verwachten dat jullie als zussen en schoonbroer beter op de hoogte zouden zijn van elkaars problemen. U verklaart dat door te zeggen dat u het niet nodig achtte om met uw zus over uw problemen te spreken omdat ze zelf kopzorgen had (CGVS 1923114, p.17). Het is echter niet geloofwaardig dat jullie daarover niet gesproken zouden hebben, zeker aangezien u beweert dat de problemen met elkaar verband houden. Deze tegenstrijdigheden tasten dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Verder zijn er tal van inconsistenties in uw verklaringen over welke bende het nu precies was die u afperste en bedreigde. Zo verklaart u niet te weten tot welke bende het bendelid dat naar uw woning kwam zou behoren aangezien hij dat nooit kenbaar heeft gemaakt. U wordt erop gewezen dat u tijdens uw eerste interview bij DVZ verklaarde dat de persoon die u uit de gevangenis ging halen van de bende 18 was en dat de persoon die u bedreigde op 12 juni dus waarschijnlijk van dezelfde bende was, waarop u zegt dat u ervan uit ging maar u niet zeker was. U slaagt er echter ook niet in een bevredigend antwoord te geven op de vraag om welke reden u er dan vanuit ging dat deze personen tot de bende 18 behoorden (CGVS 1923114, p.14-15). Dat tast de geloofwaardigheid van uw relaas al aan.

Daarnaast leggen u en uw familieleden geen eenduidige verklaringen af over welke bende nu precies de controle had waar u woonde. Volgens uw zoon J. E. staat jullie huis in een zone waar de bende 18 aan de macht is en zorgt dat voor problemen met omliggende colonias omdat daar de bende MS heerst (CGVS 1917438, p.5, p.8). Volgens uw zus en haar partner staat de woning echter in grensgebied en is het dus volgens hen niet duidelijk welke bende nu precies de controle heeft (CGVS 1916942, p.5, p.8; CGVS 1916941, p.9). Volgens uw zoon J. D. lag jullie woning inderdaad in grensgebied en heerste in het deel meer naar boven de bende 18, maar waar jullie woonden zou het volgens hem de MS geweest zijn (CGVS 1923111, p.6). Hij geeft ook aan dat hij dacht dat u werd afgeperst door de bende MS, aangezien die in jullie zone de controle had (CGVS 1923111, p.18). Ook volgens uw oudste zoon Jonathan Daniel werd jullie colonia en het grootste deel van Soyapango gecontroleerd door de bende MS. Hij zegt dat er zelfs met graffiti tekens van de bende op jullie huis stonden en verklaart dat u werd afgeperst door de bende MS (CGVS 1923108, p.8-9, p.14). De verklaringen van uw oudste zoon worden bevestigd door uw neef E. M. die verklaart dat er op de kant van het huis die uitgaaf op de steeg graffiti stond van de bende MS (CGVS 1923109, p.5). Zelf zegt u dan weer dat uw huis op de scheidingslijn stond en dat beide bendes er aanwezig waren. U wordt geconfronteerd met het feit dat u en uw familieleden hierover tegenstrijdige verklaringen afleggen en zegt vervolgens dat er wel tekens van MS te zien waren aan uw huis, maar dat aan de andere kant tekens te zien waren van de bende 18. Er wordt u om meer info gevraagd over de tekens van de bende 18 waarop u verklaart dat die 'een eindje van uw huis stonden'. Ook de tekens van MS zouden volgens uw verklaringen niet óp uw huis zijn aangebracht maar wel in de buurt (CGVS 1923114, p.6). Al deze tegenstrijdigheden doen geloofwaardigheidsproblemen rijzen bij de omstandigheden die de basis vormen van jullie vluchtmotieven (vragenlijst CGVS, vraag 5, CGVS 1923114, p.14-15). Er kan immers verwacht worden dat jullie goed zouden weten wie de macht had in de zone waarin uw huis gelegen was, en eveneens met welke bende jullie precies problemen zouden hebben gekend. Verder is het niet geloofwaardig dat jullie als familie zo weinig van elkaars problemen zouden afweten als jullie beweren. Zo verklaart uw schoonbroer dat de bendeleden u na hun vertrek wilden afpersen om info over hen te geven, maar verder zegt hij niets af te weten van de problemen die u zou gehad hebben met de bendes in uw land (CGVS 1916941, p.11). Gezien uw problemen volgens u beiden verband houden met de zijne, is het gebrek aan interesse van uw schoonbroer niet aannemelijk. Uw zoon J. E. verklaart ook niets te weten over de problemen van uw schoonbroer en zus, wat evenmin aannemelijk is, gezien die problemen aan

verband zouden houden met die van zijn moeder. Ook over uw problemen zou hij enkel weten dat u werd afgeperst, maar meer niet. Opnieuw opmerkelijk aangezien zowel J. E. en uw zus en haar partner in dezelfde periode het land verlieten, naar België kwamen en hier ook in hetzelfde centrum verbleven waardoor men toch mag verwachten dat zij op de hoogte zijn van de situatie waarin jullie gehele familie verwickeld zou zijn (CGVS1917438, p.12-13).

Verder beweert ook u dat uw zus en haar partner het land verlieten zonder de rest van de familie op de hoogte te brengen van de problemen die ze zouden gehad hebben. U stelt dat de partner van uw zus bedreigd werd, maar dat u geen details weet. U weet niet om welke reden hij bedreigd werd, en zegt dat u ook niet weet om welke reden ze hem bij u thuis kwamen zoeken (CGVS 1923114, p.15). U zou ook enkele maanden lang geen idee hebben gehad van de verblijfplaats van uw zus omdat u geen contact zou hebben gehad tussen haar vertrek naar haar schoonouders in april 2019 en juli 2019, wanneer ze al drie maanden in België was. Daarbij wordt opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat jullie als zussen, die al jaren in dezelfde woning woonden, elkaar niet op de hoogte zouden brengen als er dergelijk drastisch besluit wordt genomen om het land te verlaten, zeker aangezien hun problemen een gevaar zouden kunnen betekenen voor de rest van de familie. Bovendien zou u met uw zoon J. E. wel steeds contact zijn blijven houden. Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw zoon u op geen enkel moment op de hoogte zou brengen van het feit dat hij samen met uw zus en haar gezin (in hetzelfde opvangcentrum) in België verbleef of dat u niet even via hem met haar kon spreken. Ook hebben jullie allemaal Facebook dus is het evenmin geloofwaardig dat het voor u niet mogelijk was uw zus gedurende die drie maanden te contacteren. Evenmin is het geloofwaardig dat uw zus de beslissing zou nemen zo maar te verdwijnen zonder haar familie te waarschuwen over de gevaarlijke situatie waarin ze zich samen met haar gezin zou hebben bevonden (CGVS 1923114, p.5, p.12-13). Mocht ze effectief vrezen dat de bendeleden haar en haar partner zouden komen zoeken, dan zou ze jullie toch waarschuwen. Gezien jullie sterke familieband en leefomstandigheden van de voorbije jaren is het dan ook niet geloofwaardig dat jullie nooit onderling besproken hebben wat jullie problemen precies waren, en evenmin dat jullie elkaar niet op de hoogte zouden houden van jullie verblijfplaatsen. Het feit dat jullie allemaal samen in België verblijven en nog steeds volhouden niet veel over elkaars problemen te weten, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Wat betreft de (eerste) rechtszaak waarbij u een minderjarig bendelid uit de gevangenis moest krijgen, slaagt u er niet in enig tastbaar bewijs voor te leggen dat u effectief met deze zaak bezig was. U beschikt niet over politierapporten, documenten van de rechtbank of zelfs voorbereidingen die u zelf zou hebben gemaakt. U verklaart dat door te zeggen dat u niet wist dat u documenten mocht meenemen naar dit land en dat u er simpelweg niet aan gedacht hebt. Gezien uw achtergrond als advocate mag men toch van u verwachten dat u het belang van bewijs kent in dergelijke zaak (CGVS 1923114, p.11). Uw antwoord kan bijgevolg niet dienen als valabele verschoningsgrond voor het ontbreken van stukken in dit geval. Van een verzoeker om internationale bescherming mag evenwel verwacht worden dat hij, waar mogelijk, zijn verklaringen ondersteunt met relevante documenten, en bij dat hij, bij het ontbreken van dergelijke stukken daarvoor een passende verklaring kan geven. Dat u dat niet kan, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen en zorgt er evenzeer voor dat het voordeel van de twijfel niet toegepast kan worden.

Daarnaast zijn uw verklaringen over deze gebeurtenissen niet coherent. Bij de DVZ verklaarde u dat u op een zaterdagavond in juli 2019 opgebeld werd met de eis dat u naar het commissariaat van Mejicanos zou gaan om een bendelid vrij te krijgen. U verklaarde nog dat u pas enkele dagen later kon gaan (verklaring DVZ 1923114, vraag 5). Dat komt niet overeen met uw bewering van op het CGVS, waar u stelt dat u onmiddellijk na de oproep naar het politiekantoor ging (CGVS 1923114, p. 16). Geconfronteerd met uw vroegere verklaringen, ontkent u dat u dat gezegd hebt. U herhaalt uw verklaringen van op het CGVS, en voegt toe dat u de avond van de oproep niet met het gevangengenomen bendelid kon spreken (CGVS 1923114, p. 16), wat evenwel de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaart. Zo wordt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis eens te meer aangetast.

Ook uw overige verklaringen over het verloop van de procedure roepen vragen op. Zo verklaart u dat u op maandagochtend 15 juli 2019 naar het vrederecht in Mejicanos moest waar u aanhaalde dat uw cliënt minderjarig was. Aangezien u dat niet kon bewijzen met documenten beval de rechter een leeftijdstest waarna de zitting in de namiddag zou hervat worden. Die namiddag zou gebleken zijn dat de beklaagde effectief minderjarig zou zijn geweest en bijgevolg werd doorverwezen naar de rechtbank voor minderjarigen (CGVS 1923114, p.9-10, p.16-17). Hierbij wordt opgemerkt dat een leeftijdstest door middel van een botscan van pols en/of gebit een techniek is die gebruikt wordt om de leeftijd vast te

stellen van personen die geen enkel geldig document in hun bezit hebben en van wie de geboortedatum onbekend is en op geen enkele andere manier vast te stellen. Aangezien u met de moeder van de jongere in contact stond (CGVS 1923114, p. 10) is het weinig aannemelijk dat men zou overgaan tot een leeftijdstest in plaats van documenten op te vragen bij de gemeente om de gegevens te verifiëren. Deze weinig aannemelijke verklaringen roepen dan ook verdere vragen op bij uw zagezegde betrokkenheid bij deze zaak en bij het bestaan van deze rechtszaak in het algemeen.

Ten slotte spreekt u ook nog van een tweede zaak waarbij u een bendelid uit de gevangenis zou moeten halen. U geeft aan dat u vertelde tegen uw twee zonen en uw neef dat u opnieuw werd opgebeld (CGVS 1923114, p.18). Nochtans verklaart uw zoon J. D. letterlijk dat er na de zaak half juli geen andere zaken meer kwamen (CGVS 1923108, p.13), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen al aantast. Uw neef is dan weer niet zeker of u als advocate ooit door een bende gebruikt werd om bendeleden uit de gevangenis te krijgen (CGVS 1923209, p.9), wat niet strookt met uw bewering dat u hem ingelicht had over uw laatste zaak (CGVS 1923114, p.18). Uw neef wordt erop gewezen dat, gezien de impact van het verlaten van het land, er redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van de redenen. Daarop zegt hij enkel dat het een delicaat onderwerp is waar hij niet verder op wilde ingaan, dat hij niet meer weet en verkiest niet meer te weten (CGVS 1923209, p.9). Dit flagrant gebrek aan interesse is niet aannemelijk en verheldert de aangehaalde tegenstrijdigheid niet.

Verder hebt u van deze tweede zaak ook geen enkel bewijsstuk. Ook hier zegt u dat u niet wist dat u bewijs mocht meenemen en dat u er niet aan dacht en niet wist dat het bewijs kon zijn (CGVS 1923114, p.12). Van iemand met uw profiel zou men echter toch mogen verwachten dat u wel weet hoe belangrijk deze stukken kunnen zijn als bewijs. Opnieuw moet vastgesteld worden dat er, gezien de aard van de procedure waarover u spreekt, verwacht kan worden dat u, indien u werkelijk als advocate optrad in dat dossier, stukken zou kunnen neerleggen. Dat u dat niet doet en opnieuw geen valabele verschoningsgrond daarvoor aanbrengt, brengt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw in het gedrang.

Omwillen van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet”.

Uit de persoonlijke problemen die u aanhaalt kan evenmin een nood aan internationale bescherming worden afgeleid. U verklaart tijdens uw 13-jarige carrière als vrachtwagenchauffeur in totaal vier keer overvallen te zijn (CGVS 1923108, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat het om louter criminele feiten gaat waarbij de daders het voorzien hadden op uw lading, niet op u (CGVS 1923108, p. 9). Deze incidenten zijn onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daad van vervolging of als ernstige schade.

Daarbij blijkt uit uw verklaringen dat de laatste overval dateert van 2018. De politie zou u en de rest van de bemanning toen bevrijd hebben uit de laadbak van de vrachtwagen en er werd een onderzoek geopend. Hieruit blijkt dus dat u hulp kreeg van de autoriteiten in uw land en dat zij probeerden de daders te vatten. Bovendien bent u na dit laatste incident nog verder blijven werken als vrachtwagenchauffeur tot juli 2019 waaruit blijkt dat uw problemen niet dermate ernstig waren dat ze een rechtstreekse impact hadden op uw leven of dat ze de aanleiding waren voor uw vertrek uit het land (CGVS 1923108, p.9-10). Dit bevestigt de vaststelling over de onzwaarwichtigheid van deze gebeurtenissen.

Ter staving van uw verzoek legt u uw internationaal paspoort en uw nationale identiteitskaart neer. Deze documenten bevestigen uw identiteit die momenteel door het CGVS niet betwist wordt.

Terzijde wordt nog opgemerkt dat als u werkelijk vervolging vreesde in El Salvador er mag verwacht worden dat u zich in eerste instantie voor bescherming zou wenden tot uw tweede land van nationaliteit, met name Costa Rica. Dat u deze voor de hand liggende stap niet neemt vooraleer in Europa te proberen een alternatieve beschermingsvorm te verkrijgen ondergraaft mede de gegrondheid van uw vrees. Dat is des te meer zo aangezien u, geconfronteerd met deze mogelijkheid, in het geheel niet kan concretiseren dat er in Costa Rica enige vrees zou zijn, maar daarentegen slechts in vage termen kan stellen dat u daar hetzelfde zou meemaken aangezien de bendes daar ook aan het opkomen zijn. U stelt dat te weten omdat dat in het nieuws komt (CGVS 1923108, p.13). Het feit dat u op dit moment

geen paspoort in uw bezit heeft volstaat niet om aan te tonen dat u geen beroep zou kunnen doen op deze tweede nationale bescherming aangezien blijkt dat u niet op zijn minst de stap zette om u te wenden tot de Costa Ricaanse autoriteiten om deze mogelijkheid te overwegen.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat ook in het verzoek van uw familieleden, J. X. C. B., J. D. C. C., S. M. B. d. C. en E. M. V. C., met wie u naar België reisde werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker verwijst integraal naar het verzoekschrift dat werd ingediend namens zijn moeder, J.X., C.B., dat kan worden samengevat als volgt.

“In een eerste en enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij voert aan dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert, dat zij uitgebreid heeft verteld over de bedreigingen en afpersingen door bendeleden en dat het feit dat de daden van bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn niet betekent dat zij niet gewelddadig tewerk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn.

Vervolgens gaat verzoekster in op de argumenten van de bestreden beslissing betreffende de geloofwaardigheid van haar relaas.

Betreffende de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar schoonbroer verklaart verzoekende partij dat ze op 12 juni 2019 in haar huis werd benaderd, en dat in april 2019 haar schoonbroer werd benaderd. Er is dus volgens verzoekende partij geen inconsistentie.

Verzoekende partij stelt niet zeker te weten tot welke bende de jongen behoorde die ze uit de gevangenis diende te halen, maar aangezien deze gebaren maakte die eigen waren aan bende 18, ging verzoekster ervan uit dat hij bij deze bende was.

Waar verwerende partij stelt dat de familieleden van verzoekende partij geen eenduidig antwoord zouden hebben gegeven over welke bende er precies de controle had in hun gebied, antwoordt verzoekster dat alle familieleden hebben verklaard dat ze in een grensgebied woonden waar zowel bende 18 als bende MS aanwezig waren, en dat het voor hen vaak ook niet duidelijk was welke bende de macht had. Zij stelt dat verwerende partij alles erg zwart-wit ziet en zich niet kan inleven in de levensomstandigheden van verzoekster.

Voor wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat verzoekster niet op de hoogte is van de problemen van haar zus en diens echtgenoot, antwoordt verzoekster dat hier nog steeds een taboe op rust en dat zelfs familieleden hun persoonlijke problemen niet bespreken, aangezien dit emotioneel en mentaal zwaar ligt en zij hun familie niet nog meer ongerust willen maken.

Betreffende de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen bij de DVZ en op het CGVS, volhardt verzoekende partij in haar verklaringen op het CGVS en stelt zij een uitgebreid en complex relaas te hebben, en dat zij bij de DVZ niet de kans kreeg dit volledig uiteen te zetten, waardoor deze vermeende incoherenties haar niet kunnen worden verweten.

Aangaande het feit dat er in de bestreden beslissing wordt beargumenteerd dat het weinig aannemelijk is dat er een leeftijdstest werd gedaan in het kader van het proces, antwoordt verzoekster: "In El Salvador wordt in de rechtbanken erg vaak niet gewerkt met geboorteaktes. Immers, deze worden er vaak vervalst doorbendeleden of de kinderen worden niet aangegeven waardoor er geen geboortebewijzen van bestaan. De enige manier waarop men dan uitsluitel kan hebben op een snelle, zekere en efficiënte manier, is een botscan, wat in casu ook gebeurd is."

Voor wat betreft het argument in de bestreden beslissing dat verzoekster eerst bescherming had moeten zoeken in Costa Rica, stelt zij: "Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens geen bescherming te hebben gezocht in Costa Rica, waar zij tevens de nationaliteit zou beschikken - quod certe non. Verzoekende partij heeft geen enkele band met dat land en heeft er enkele jaren gewoond omwille van haar huwelijk met haar ex-man toen zij 16 jaar oud was. Het gaat dan ook niet op om thans - zonder enig onderzoek - te stellen dat verzoekende partij maar bescherming had moeten zoeken in Costa Rica."

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat zij kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. Zij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019. Zij stelt verder dat met de huidige coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en dat zij geconfronteerd zal worden met bendes die haar afpersen, geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte.

Zij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Zij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden en teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verder grondig onderzoek”.

2.2. Verzoekende partij voegt de bestreden beslissing en het bewijs pro deo rechtsbijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 26 maart 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020 ([hyperlink](#)) en COI Focus: *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020 ([hyperlink](#)) en waarin wordt verwezen naar *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 ([hyperlink](#)).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen.

De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de

eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn Salvadoraans paspoort en identiteitskaart neerlegt en daarmee zijn identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, voldoende aantoon.

Zoals vastgesteld in de bestreden beslissing blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zich grotendeels op dezelfde vluchtmotieven baseert als diegene die door zijn moeder werden ingeroepen. Dit wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist door verzoeker. Verder stelt de Raad vast dat het verzoekschrift het middel zoals ontwikkeld in het verzoekschrift ingediend namens verzoekers moeder, integraal overneemt.

De Raad heeft bij arrest nr. 253 602 van 28 april 2021 met betrekking tot verzoekers moeder geoordeeld dat zij niet erkend wordt als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit wordt in het arrest als volgt gemotiveerd in het licht van artikelen 48/3 Vreemdelingenwet:

“5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

5.2.1. Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming een kopie van haar Salvadoraanse paspoort en haar originele identiteitskaart neer, waarvan zich ook kopieën bevinden in het administratief dossier (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2). De Raad acht verzoeksters identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die niet wordt betwist door verwerende partij, voldoende aangetoond. Verzoekster verklaart dat zij 20 jaar geleden de Costa Ricaanse nationaliteit had en een Costa Ricaans paspoort heeft gehad maar op dit ogenblik hieromtrent geen enkel document meer heeft. Zij verklaart dat zij de Costa Ricaanse nationaliteit verkregen heeft omdat zij gehuwd was met een Costa Ricaan en er zes jaar verbleef tussen haar 16^e en 22^e levensjaar (notities PO verzoekster, p. 5, 7). De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift wordt betwist dat verzoekster de Costa Ricaanse nationaliteit bezit. Zij stelt dat zij geen enkele band heeft met het land; dat zij er enkele jaren gewoond heeft omwille van haar huwelijk met haar ex-man toen zij 16 jaar was en dat het niet opgaat te stellen dat zij maar bescherming had moeten zoeken in een ander land zonder enige onderzoek te hebben gedaan daarnaar. Dit laatste betreft in wezen de vraag of er redenen zijn waarom verzoeker de bescherming van Costa Rica niet wil of kan invoeren en moet slechts beantwoord worden indien vaststaat dat zij de Costa Ricaanse nationaliteit bezit en dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in El Salvador, het land waarvan niet betwist is dat zij er de nationaliteit van bezit.

Uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier, afkomstig van www.costarica.com/embassy blijkt dat buitenlandse vrouwen die gehuwd zijn met een Costa Ricaanse staatsburger de Costa Ricaanse nationaliteit kunnen verkrijgen door naturalisatie. Verder wordt in dit document vermeld dat de dubbele nationaliteit wordt erkend en dat sinds 6 juni 1995 artikelen 16 en 17 van de Costa Ricaanse Grondwet gewijzigd zijn waardoor er niet langer gronden zijn op basis waarvan de Costa Ricaanse nationaliteit verloren gaat, ongeacht vrijwillige of onvrijwillige redenen om afstand te doen van de Costa Ricaanse nationaliteit. De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel element aanbrengt waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct zou zijn. Gelet op verzoeksters verklaringen dat zij de Costa Ricaanse nationaliteit heeft verkregen door haar huwelijk en de beschikbare landeninformatie kan dan ook in de huidige stand van zaken worden aangenomen dat verzoekster nog steeds over de Costa Ricaanse nationaliteit beschikt.

5.2.2. Volgens haar verklaringen werkte verzoekster als notaris en advocate gespecialiseerd in familierecht en burgerlijk recht (notities PO verzoekster, p 5) in Soyapango. Zij woonde in de woning die eigendom is van haar moeder in ciudad credisa samen met haar drie kinderen, haar zus en haar partner en hun drie minderjarige kinderen. Hun huis was een hoekhuis en bevond zich volgens verzoekster op de grens tussen het gebied gecontroleerd door bende MS 13 en Bende 18. Verzoekster verklaart dat zij op 12 juni 2019 in haar advocatenpraktijk het bezoek kreeg van een koppel dat zich als cliënt had voorgedaan maar die haar in haar kantoor met een geweer bedreigden en vroegen waar haar zus en haar man waren. Toen zij zei dat ze het niet wist, belde de man met haar GSM het nummer van haar zus en toen dit afgesloten bleek te zijn zeiden ze haar dat ze niets aan de politie mocht vertellen, dat ze haar zouden vermoorden als ze er achter kwamen dat ze loog. Diezelfde avond werd ze door dezelfde man gebeld en werd haar gezegd dat ze de volgende dag 300 dollar renta moest betalen en vanaf dan 50 dollar renta aan de jongen (pancito) die brood verkocht in de colonia. Verzoekster betaalde de 300 dollar vanaf dan elke vrijdag 50 dollar en vertelde hier aanvankelijk niets over aan haar familieleden. Verzoekster werd na deze gebeurtenis volgens haar verklaringen midden juli 2019 gebeld door een bendelid en werd haar gezegd dat zij een bendelid moest zien vrij te krijgen, wat uiteindelijk lukte omdat het bendelid minderjarig bleek te zijn. Ook op 20 augustus 2019 werd verzoekster gecontacteerd om een bendelid, een vrouw die beschuldigd werd van afpersing, vrij te krijgen. Op een hoorzitting op 27 augustus 2019 waar verzoekster voor deze vrouw optrad bleek dat er voldoende bewijslast was om de verdachte in voorhechtenis te houden en werd beslist dat de zaak opnieuw zou voorkomen in februari 2020. Op dat ogenblik verbleef verzoekster reeds in België. Verzoekster verliet op 9 september 2019 El Salvador samen met haar moeder, haar twee oudste zonen en de oudste zoon van haar zus.

5.2.3. Behalve haar paspoort en identiteitskaart legt verzoekster haar originele advocatenkaart neer, waarvan zich ook een kopie bevindt in het administratief dossier en een aantal Spaanstalige persartikels die volgens verzoeksters verklaringen deels reportages betreffen over haar woonplaats, ciudad Cresida en hoe het er daar aan toe gaat en anderzijds artikels die relevant zijn voor het verzoek van haar zoon J.D.C. en een link naar andere reportages over de maras in El Salvador (notities PO verzoekster, p. 4). Verzoekster verklaart evenwel dat geen van deze artikels haar persoonlijke zaak betreffen en de algemene situatie in El Salvador beschrijven. De kopie van haar advocatenkaart toont aan dat zij als advocaat actief was maar kan als dusdanig niet volstaan om een nood aan internationale bescherming in haar hoofde aan te tonen. De neergelegde persartikels hebben enkel betrekking op de bendes in El

Salvador en haar colonia, maar hebben geen betrekking op verzoeksters persoonlijke vluchtmotieven, noch wordt zij er in vermeld. Ook uit deze persartikelen kan als dusdanig geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster worden afgeleid.

De Raad stelt vast dat verzoekster een zekere inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, maar dat deze documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad stelt vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met de bendes in Soyapango.

Zo stelt de Raad vast dat verzoekster de aanvang van haar problemen met de bendes situeert op 12 juni 2019 toen zij op haar kantoor het bezoek zou gekregen hebben van een man en een vrouw die op zoek zouden zijn geweest naar verzoeksters zus en haar partner. Verzoeksters schoonbroer verklaarde evenwel dat verzoekster hem en zijn partner vertelde dat bendeleden één keer tussen 1 april en 17 april naar verzoeksters woning zijn gekomen en naar hem en zijn partner vroegen. Dit zou zijn gebeurd toen verzoeksters zus en haar partner al naar Achuachapan waren vertrokken (notities PO 1916941, p. 10-11). Verzoekster verklaart zelf dat de bendeleden haar maar één keer hebben benaderd om te weten te komen waar haar zus en haar partner zich bevonden maar houdt, na confrontatie met de tegenstrijdige verklaringen van haar schoonbroer, vast aan haar verklaring dat dit op 12 juni 2019 plaatsvond (notities PO verzoekster, p. 13). Overigens stelt de Raad vast dat uit het administratief ook blijkt dat verzoeksters zus, gevraagd of haar familie na haar vertrek uit El Salvador nog problemen heeft gekend wel verwijst naar de renta die verzoekster moest betalen en de bendeleden die zij uit de gevangenis moest krijgen, maar niets vermeldt over bendeleden die bij verzoekster naar haar en haar partner zouden hebben gevraagd. Waar verzoekster betoogt dat zij verkeerd werd begrepen door verwerende partij en dat in april 2019 niet verzoekster maar haar schoonbroer zelf werd benaderd, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit niet blijkt uit het administratief dossier en verklaringen van verzoekster en haar schoonbroer, nu verzoeksters schoonbroer, gevraagd wanneer de bendeleden aan verzoeksters huis zouden geweest zijn en gevraagd hebben waar hij was verklaarde "Tussen 1 en 17 april, toen wij al naar Achuachapan waren gegaan" (notities PO 1916941, p. 11). Bovendien stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoeksters schoonbroer, die zowel door verwerende partij als de Raad in zijn arrest nr. 250 086 van 26 februari 2021 ongeloofwaardig zijn bevonden, blijkt dat hij de bedreigingen aan zijn adres situeerde op 23 en 24 maart en 30 maart 2019 (notities 1916941, p. 8). Verzoekster kan dan ook niet in ernst beweren dat zij op dit punt verkeerd zou begrepen zijn door verwerende partij. Aangezien deze gebeurtenis het beginpunt was van de problemen die verzoekster had met de bendes en de vastgestelde tegenstrijdigheid wel degelijk de kern van haar asielrelaas betreft stelt de Raad vast dat dit de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen ondermijnt.

Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de twee zaken waarin zij door de bendeleden beweerdelijk werd gedwongen op te treden. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden dat verzoekster geen politierapporten, documenten van de rechtbank of zelfs eigen voorbereidingen van beide kan voorleggen en dat verzoeksters verklaring dat zij niet wist dat zij documenten mocht meenemen naar België en er niet aan gedacht had geen valabele verschoningsgrond is. Gezien verzoeksters professionele leven als advocate en notaris is het niet onredelijk te verwachten dat zij zich, meer dan andere verzoekers om internationale bescherming, bewust zou zijn van het belang van stukken die haar verklaringen kunnen ondersteunen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster zelf verklaart dat zij documenten heeft gekregen van de moeder van de minderjarige die zij moest verdedigen met betrekking tot zijn zaak (notities PO verzoekster, p. 11) en dat zij in strafrechtzaken zelf naar de rechtbank gaat en omdat tablets en laptops er niet zouden zijn toegelaten, aantekeningen van de dossiers maakt in haar agenda (notities PO verzoekster, p. 12). Het is dan ook niet geloofwaardig dat zij noch met betrekking tot de zaak van het minderjarige bendelid, noch met betrekking tot het vrouwelijke bendelid enig document kan voorleggen. Verzoeksters verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij niets heeft moeten voorbereiden voor de hoorzitting in de zaak van het minderjarige bendelid en dat zij "denkt" dat zij niets meer heeft op haar computer en in haar emails met betrekking tot deze zaak, kan niet overtuigen nu dit geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststelling dat zij verklaarde documenten

te hebben gekregen van de moeder van de minderjarige en het niet geloofwaardig is dat er niet het minste schriftelijke spoor zou terug te vinden zijn van beide zaken. De vaststelling dat zij van geen van beide zaken ook maar enig document kan neerleggen, ondermijnt dan ook in belangrijke mate de geloofwaardigheid van haar verklaringen met betrekking tot haar betrokkenheid bij beide zaken en bijgevolg ook de door haar voorgehouden vrees voor de benedeleden. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster tot het sluiten van de debatten voor de Raad, behalve haar advocatenkaart, ook met betrekking tot haar activiteiten als advocaat en notaris in andere rechtsmateries zoals het familierecht, waarin zij verklaart gespecialiseerd te zijn, geen enkel document voorlegt. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud of zij hierover wel documenten zou kunnen voorleggen antwoordt verzoekster positief en verklaart dat zij hier wel aan zou kunnen geraken omdat "Nee, ik heb mijn archieven, ook op mijn computer waar in alle aktes staan die ik verleden heb. Huwelijksaktes ik geloof dat ik ook nog aanvaarding van erfenis heb" (notities PO verzoekster, p. 12). De Raad kan enkel vaststellen dat zij noch bij verwerende partij noch in de procedure bij de Raad, behalve haar advocatenkaart geen enkel document heeft voorgelegd waaruit kan blijken dat zij wel degelijk actief was als advocaat en notaris.

Verder stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot het tijdstip waarop zij zich naar het commissariaat van Mejicanos begaf om het minderjarige bendelid vrij te krijgen niet coherent zijn. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht gemotiveerd dat "Bij de DVZ verklaarde u dat u op een zaterdagavond in juli 2019 opgebeld werd met de eis dat u naar het commissariaat van Mejicanos zou gaan om een bendelid vrij te krijgen. U verklaarde nog dat u pas enkele dagen later kon gaan (verklaring DVZ 1923114, vraag 5). Dat komt niet overeen met uw bewering van op het CGVS, waar u stelt dat u onmiddellijk na de oproep naar het politiekantoor ging (CGVS 1923114, p. 16). Geconfronteerd met uw vroegere verklaringen, ontkent u dat u dat gezegd hebt. U herhaalt uw verklaringen van op het CGVS, en voegt toe dat u de avond van de oproep niet met het gevangengenomen bendelid kon spreken (CGVS 1923114, p. 16), wat evenwel de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaart. Zo wordt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis eens te meer aangetast. Na het onderhoud stuurt u via uw advocaat een correctie bij p. 10 van de notities van het persoonlijk onderhoud. U geeft aan dat u niet op vrijdag naar het politiekantoor trok, maar op zaterdag. Ook deze correctie verheldert de aangehaalde tegenstrijdigheid niet, vermits uw verklaring dat u onmiddellijk na de oproep vertrok wel stand houdt. Daarnaast brengt u een correctie aan bij de naam van de minderjarige cliënt, wat geen betrekking heeft op de argumenten van het CGVS. De Raad stelt vast dat verzoekster deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, geenszins weerlegt door louter te volharden in haar verklaringen zoals afgelegd bij verwerende partij. Dat zij telkens zou zijn onderbroken bij de Dienst Vreemdelingenzaken is een loutere bewering die zij nergens staakt. Bovendien wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat zij geen opmerkingen had bij het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij gelooft alle belangrijkste elementen die aanleiding gaven voor haar vertrek in dat interview te hebben vermeld (notities PO verzoekster, p. 4). Nergens maakt zij melding van het feit dat zij telkens zou onderbroken zijn geweest tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoekster nog betoogt dat in El Salvador in rechtbanken vaak niet gewerkt wordt met geboorteaktes omdat deze vaak vervalst zouden worden of er geen geboortebewijzen zouden bestaan en dat het nemen van een botscan de enige manier is om uitsluitsel te krijgen over de leeftijd, stelt de Raad vast dat zij hiervoor geen enkele objectieve informatie aanbrengt waaruit dit zou kunnen blijken en dat dit in elk geval geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden en zij door dit betoog evenmin aantoonde dat zij benedeleden moest verdedigen in de rechtbank.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters zus en haar partner het land zouden verlaten zonder verzoekster hiervan op de hoogte te brengen en dat verzoekster gedurende enkele maanden niet zou geweten hebben dat zij in België verbleef en dat dit geloofwaardigheid van haar verklaringen verder ondermijnt. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden het volgende: Verder beweert ook u dat uw zus en haar partner het land verlieten zonder de rest van de familie op de hoogte te brengen van de problemen die ze zouden gehad hebben. U stelt dat de partner van uw zus bedreigd werd, maar dat u geen details weet. U weet niet om welke reden hij bedreigd werd, en zegt dat u ook niet weet om welke reden ze hem bij u thuis kwamen zoeken (CGVS 1923114, p.15). U zou ook enkele maanden lang geen idee hebben gehad van de verblijfplaats van uw zus omdat u geen contact zou hebben gehad tussen haar vertrek naar haar schoonouders in april 2019 en juli 2019, wanneer ze al drie maanden in België was. Daarbij wordt opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat jullie als zussen, die al jaren in dezelfde woning woonden, elkaar niet op de hoogte zouden brengen als er dergelijk drastisch besluit wordt genomen om het land te verlaten, zeker aangezien hun problemen een gevaar zouden kunnen betekenen voor de rest van de

familie. Bovendien zou u met uw zoon J.E. wel steeds contact zijn blijven houden. Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw zoon u op geen enkel moment op de hoogte zou brengen van het feit dat hij samen met uw zus en haar gezin (in hetzelfde opvangcentrum) in België verbleef of dat u niet even via hem met haar kon spreken. Ook hebben jullie allemaal Facebook dus is het evenmin geloofwaardig dat het voor u niet mogelijk was uw zus gedurende die drie maanden te contacteren. Evenmin is het geloofwaardig dat uw zus de beslissing zou nemen zo maar te verdwijnen zonder haar familie te waarschuwen over de gevaarlijke situatie waarin ze zich samen met haar gezin zou hebben bevonden (CGVS 1923114, p.5, p.12-13). Mocht ze effectief vrezen dat de bendeleden haar en haar partner zouden komen zoeken, dan zou ze jullie toch waarschuwen. Gezien jullie sterke familieband en leefomstandigheden van de voorbije jaren is het dan ook niet geloofwaardig dat jullie nooit onderling besproken hebben wat jullie problemen precies waren, en evenmin dat jullie elkaar niet op de hoogte zouden houden van jullie verblijfplaatsen. Het feit dat jullie allemaal samen in België verblijven en nog steeds volhouden niet veel over elkaars problemen te weten, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas." Dat omtrent deze problemen een taboe heerst en dat familieleden vaak ook de rest van de familie niet nog meer ongerust willen maken, zoals verzoekers betogen in het verzoekschrift, ontkracht de bovenstaande pertinente motieven niet. In zoverre problemen met bendes tot de taboesfeer zouden behoren in El Salvador, kan dit niet verklaren waarom verzoekster tot juli 2019 niet op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat zij niet langer in El Salvador maar in België verbleven, ter meer nu haar zoon J.E. reeds in mei 2019 naar België kwam, in hetzelfde opvangcentrum als haar zus verbleef en met verzoekster in contact stond.

Waar verzoekster er terecht op wijst dat zowel verzoekster als haar familieleden verklaarden dat zij in een grensgebied leefden en, waardoor het voor hen mogelijks niet altijd duidelijk was welke bende er aan de macht was, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan het voorgaande en dat zij hiermee de door haar beweerde problemen met en bedreigingen door de bendelen niet aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Indien, zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, is er geen reden om de vluchtmotieven te toetsen aan de materiële voorwaarden omschreven in artikel 48/3 juncto artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen."

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat in hoofde van verzoeker evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen in zoverre verzoeker zich beroept op de beweerde problemen van zijn moeder met de bende.

In zoverre verzoeker zich ook nog beroept op het feit hij in zijn 13-jarige carrière als vrachtwagenchauffeur 4 maal overvallen werd, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat het om louter criminele feiten gaat, dat verzoeker niet weet wie de daders zijn en dat de Salvadoraanse autoriteiten een onderzoek hebben gevoerd naar de daders al weet verzoeker niet of de daders zijn gevonden (notities PO, p. 9). Verder stelt de Raad vast dat de laatste overval waarvan verzoeker het slachtoffer was dateert van 2018 en dat volgens zijn verklaringen de politie hem en zijn collega's toen uit de laadbak van de vrachtwagen waarin zij waren opgesloten door de overvallers, hebben bevrijd. Verder blijkt dat dit incident verzoeker er niet van weerhouden heeft om verder als vrachtwagenchauffeur te werken tot juli 2019 (notities PO verzoeker, p. 9-10) en verklaart hij uitdrukkelijk na de uiteenzetting over het incident in 2018 "Maar met de bendes zelf heb ik geen problemen gehad" (notities PO, p. 9). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de door verzoeker aangehaalde incidenten, hoe betreurenswaardig ook, niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd en dat uit niets blijkt dat verzoeker als gevolg van deze overvallen specifiek zou gevisieerd zijn in El Salvador, noch dat hij hierdoor gevisieerd zal worden in geval van terugkeer.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker

nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van problemen met bendes in El Salvador.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen wordt aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn beweerde problemen met bendeleden niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn, en dat de overige incidenten die hij aanhaalde niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot internationale bescherming aanleiding te kunnen geven.

Voor zover verzoeker een reëel risico op ernstige schade poogt aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, hij geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien hij besmet zou geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zal kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat “ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-

overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Waar verzoeker wijst op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar El Salvador.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *Situation Sécuritaire*, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoeker geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendege geweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Vermits uit bovenstaande vaststellingen volgt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van El Salvador aannemelijk maakt, is een onderzoek naar verzoekers vrees voor vervolging ten aanzien van Costa Rica niet nodig.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET